

רע"פ 644/20 - חגית גיגי-ויסברג נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה פתח תקווה

בבית המשפט העליון

רע"פ 644/20

לפני: כבוד הרשם רון גולדשטיין

המבקשת: חגית גיגי-ויסברג

נגד

המשיבה: הוועדה המקומית לתכנון ובניה פתח תקווה

הוגש הליך

החלטה

**

בקשת רשות הערעור דנן מופנית כנגד החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' יעקב) מיום 9.12.2019.

עיינתי בבקשת רשות הערעור על נספחיה, לרבות בטענותיה של המבקשת באשר לאפשרות הדיונית העומדת לשיטתה להשיג על ההחלטה בפני בית משפט זה (ראו סעיפים 22-31 לבקשת רשות הערעור), ובאתי לכלל מסקנה כי אין מנוס ממחיקת ההליך על הסף, אשר הוגש בניגוד לסדרי הדין.

בעניינה של המבקשת התנהל הליך בבית המשפט לעניינים מקומיים. בפסק-דינו הורה בית המשפט לעניינים מקומיים על ביטול הרשעתה של המבקשת בעבירות תכנון ובניה, וזאת מכוח סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור פלילי על פסק-דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. בקשה זו התקבלה על ידי בית המשפט המחוזי (כבוד השופט העמית א' יעקב)

ביום 2.12.2019. המבקשת הגישה בקשה לביטול החלטת-זו של בית המשפט המחוזי. בקשתה נדחתה ביום 9.12.2019. כפי שצוין לעיל בהליך שבכותרת מופנה כנגד ההחלטה מיום 9.12.2019.

כלל ידוע ומושרש הוא, כי בהליך הפלילי לא מוקנית לבעל דין זכות ערעור על "החלטת ביניים" או על "החלטה אחרת" ואף לא ניתן לבקש רשות לערער על החלטה כזו. על החלטה כגון דא ניתן להשיג רק במסגרת הערעור על פסק-הדין הסופי (ראו, ע"פ 121/88 מדינת ישראל נ' דרוויש, פ"ד מה(2) 663, 677 (1991)). זאת, למעט במקרים חריגים שנקבעו בהוראות דין מפורשות (ראו, בש"פ 4804/17 ברמלי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-13 (9.8.2017)). על רקע זה מתעוררת במקרים לא מעטים השאלה האם ההחלטה השיפוטית אשר ניתנה בהליך הפלילי ואשר עליה מבקשים לערער הינה "פסק-דין", עליו יש זכות ערעור, או "החלטת ביניים", עליה לא ניתן להשיג אלא במסגרת הערעור על פסק-הדין הסופי, בכפוף לחריגים שנקבעו כאמור מפורשות בחוק. שאלה דיונית זו מוכרעת ככלל לאחר בחינה האם ההחלטה השיפוטית הביאה את הדיון בתיק לסיומו (ראו מבין רבים, רע"פ 7620/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.12.2017)).

סבורני כי יש לסווג את ההחלטות מיום 2.12.2019 ומיום 9.12.2019 כ"החלטות ביניים". בהקשר זה יצוין כי בפסיקתו של בית משפט זה נקבע בעבר כי אופן ההשגה על החלטה הדוחה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דין הוא על דרך של ערעור בזכות (רע"פ 8274/99 חילף נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 433, 436-437 (2000); אך ראו, ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה, פסקה 7 (16.6.2016)). אלא שבענייננו, ובניגוד לנסיבותיו של עניין חילף הנ"ל, החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 2.12.2019 לא דחתה את הבקשה להארכת מועד אלא קיבלה אותה ומכאן שההחלטה לא חסמה את המשך בירור טענותיה של המבקשת לגופו של עניין ולא הביאה את הדיון בתיק לסיומו (השוו, רע"פ 6016/06 קובן נ' מדינת ישראל מע"מ ת"א, פסקה 6 (17.7.2007)). בנסיבות אלה לא ניתן להגיש לבית משפט זה הליך ערעורי עצמאי על החלטה מיום 2.12.2019 וממילא לא ניתן להגיש הליך שכזה על החלטה מיום 9.12.2019 שבמסגרתה נדחתה בקשת המבקשת לביטול החלטה מיום 2.12.2019.

ברי, כי ככל שיהיה בכך צורך תוכל המבקשת להגיש לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על הכרעתו הסופית של בית המשפט המחוזי ולכלול בהשגתה גם נימוקים המופנים כנגד החלטה מושא ההליך דנן (השוו, בש"פ 1167/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (13.3.2018)), לרבות טענתה כי בית המשפט המחוזי סטה מתקדימים מחייבים.

יובהר כי אין לראות בהחלטתי זו משום הבעת עמדה באשר לטענות המבקשת לגופן.

בקשת רשות הערעור נמחקת, אפוא, וממילא נמחקת גם הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בגדרה.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התש"ף (23.1.2020).

רון גולדשטיין, שופט
ר ש ם

עמוד 2

